

## [Pürschel.]

skaberne, disse Middagsselskaber, hvor der falder saa mange fortrolige Ord. Nu hørte vi, at det vilde stride mod Anstændigheden at betro Rigsdagen, hvad en Gesandt har hørt ved et Middagsselskab. Atter et Punkt, hvor man kan konstatere en virkelig glædelig Udvikling hos det danske Demokrati. De nuværende Regeringspartier taler saa meget om, at de ikke kan kende Venstre igen — bare de snart kan kende sig selv igen! Paa dette Punkt er det i hvert Fald ikke helt let.

Nu deler det danske Demokrati Folket i 3 Dele. En Del, der mod et højtideligt Tavshedsløfte kan faa alt at vide, dog naturligvis med Undtagelse af det, Ministeriet alligevel forbeholder sig. En anden Del, der, ligeledes mod et højtideligt Tavshedsløfte, kan faa en Del at vide; deres Løfte er altsaa ikke fuldt saa paaideligt som det udenrigspolitiske Nævns Medlemmers — naturligvis, der er Forskel, ogsaa indenfor Demokratiet. Og saa endelig den tredje Del: Hoben, som ikke findes værdig til at faa noget som helst at vide, men som naturligvis har Ret og Pligt til at stemme. Til denne Hob hører jeg, og det er altsaa dens Betragtninger, jeg tillader mig at gøre mig til Talsmand for.

Men Udenrigsministeren vilde jo ikke være den Mand, som han i Virkeligheden er, hvis han ikke havde paa rede Haand en Definition, som passede. Den staar i Rigsdagstidenden Sp. 5289. Ved et hemmeligt Diplomati forstaaer Ministeren dette, at man fører en Politik officielt og en anden hemmeligt, og at man fører sit eget og andre Folk paa Vildspor.

Jeg maa sige, at i Retning af at føre paa Vildspor forekommer det mig, at den Agitation, som de Herrer sætter ind med, tilfredsstiller alle rimelige Krav. Kan man komme videre, end naar det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen her i Tinget i sin Ordførelse, som jo gengives Landet over i alle de rigtige demokratiske Blade, siger, at han har nok hørt, at nogle Højremænd i Udlandet har udtalt sig paa en Maade, der kunde tages til Indtægt for Modpartens Standpunkt? Det er altsaa kun Højremænd. Hvad er det for nogle Højremænd? Per Albin Hansson, van der Velde, Branting, Tchitcherin. Det er nogle nette Højremænd, maa jeg sige.

Men det er altsaa det, der doceres, det siges jo paa alle Møder, den højtærede Forsvarsminister siger det samme, nøjagtig det samme. Kan man naa videre i Retning af at vildlede? Det kan jeg dog ikke tænke

mig. Men det er maaske, fordi min Fantasi ikke slaar til. De Herrer er maaske i Stand til at præstere endnu mere. Jeg afventer det i saa Fald med Spænding.

Den højtærede Forsvarsminister tog i sin Tid Gesandternes Indberetninger til Indtægt for sig: der var intet dør, som ikke stemte fuldt ud med Regeringens Afrustningsforslag, intet. Ministeren gaar ud og taler med den Autoritet, han har, med det Kendskab, han har til disse Beretninger, med den Sandhedskærlighed, vi alle ved han er i Besiddelse af, og som aldrig svigter ham, og saa siger han til det danske Folk: Der er intet i disse Beretninger, som kan vække Betænkeligheder. Er det at vejlede, eller er det at vildlede? Og hvis det er at vildlede med Hensyn til Diplomati, opfylder det saa ikke Udenrigsministerens Definition? Jeg tror det!

Saa taler man om — det bør jo heller ikke savnes —, at vi, som taler og handler, som vi gør, handler landsskadeligt. Ja naturligvis. Hvornaar manglede den Glose i den radikale Ordbog? Men lad os nu en Gang se paa, hvem det er, der handler landsskadeligt, hvis man vil til at slaa hinanden med den Slags Vaaben.

Jeg maa sige, at jeg har aldrig hørt en Udtalelse, der i Retning af Ufornuft kan stilles ved Siden af den, som den højtærede Forsvarsministeren fremsatte en Gang paa et Vælgermøde og vedstod i et Interview: at vi skulde udlægge en ganske svag Minespærring. „En ganske svag Minespærring“. Kan man tænke sig noget mere ufornuftigt? Kan man tænke sig noget, der i højere Grad er egnet til at underbygge Mistilliden hos dem, der siger: Det hele er kun Spilfægteri, der ligger noget aftalt bagved. Intet kan være mere egnet, saa jeg tillader mig at tilraade i hvert Fald den højtærede Forsvarsminister at sige til sine to ivrige Medarbejdere, at de skal være varsomme i Omgangen med Glosen landsskadelig. — Jeg vil gerne sige til den højtærede Forsvarsminister indskudsvis, at jeg ved ikke af, at jeg har nogen Sinde givet mig ud for at være Autoritet paa dette Omraade. Jeg har antydnet, at jeg forstod mig noget bedre paa det end Forsvarsministeren. (Modsigelse). Ja, men det har jeg gjort ud fra den simple Betragtning, at jeg har stræbt at sætte mig ind i disse Spørgsmaal, medens Forsvarsministeren derimod har sagt med megen Overlegenhed her i Tinget: Jeg forstaaer mig ikke paa Militærspørgsmaal, hvor skulde jeg gøre det fra? Det var en Gang, Ministeren havde Brug for den Vending, da sagde han det. Der kan da ikke være